

je res najboljši!

Potem se je sprejela brez ugovora naslednja iz dr. Dečkovih in Koroševih predlogov združena resolucija:

»Shod zaupnih mož Spodnje Štajerske v Celju dne 10. aprila izreka priznanje slovenskim državnim poslancem za odločno, složno in vspešno postopanje v zadevi samostojnih gimnazijalnih razredov celjskih, s katerim so dosegli, da se je sijajno odbil napad na slovenski prosvetni zavod. Izreka iskreno zahvalo vsem slovanskim poslancem, da so pri tej zadevi dokazali sijajno slovansko vzajemnost. Isti pritrjuje izjavi celjskih Slovencev od 26. marca 1902 v popolnem obsegu ter izreka svoje prepričanje, da je slovenska gimnazija v Celju prevažna prosvetna potreba štajerskih Slovencev. Zaupni shod zahteva, da ostane ta gimnazijalni zavod v Celju, se razširi v višjo gimnazijo, ker je prepričan, da v katerem drugem kraju tak zavod nikakor ne bo zadostoval. Isti odklanja vsako spravo, naj pride od ene ali druge strani. Prestavljanje gimnazije pa proti volji slovenskega naroda le, da bi se ugodilo samovolji nekaterih nemških strank, bilo bi neodpustljivo žaljenje slovenskega naroda in krivično oškodovanje njegovih prosvetnih teženj.«

G. predsednik dr. Jos. Sernec zaključil na to zborovanje. Zborovalci so odšli pod neugodnim utisom, ki je naredil na nje Bašev napad na naše liste.

Ko je bil pred poldrugim letom v Celju shod zaupnih mož zaradi državnozbornih kandidatov, takrat se je prikazal na pozorišču tudi neki gospod Dolinar, ter se je protivil kandidaturi najbolj priljubljenega državnega poslanca gospoda Josipa Žičkarja. Celjski shod je minul, in kakor prej tako tudi pozneje nismo nikdar več ničesar slišali o g. Dolinarju, ki je pri shodu predstavljal »ljudsko voljo«. Tudi to pot je vstal mož, ki je dosedaj mirno pisal za svojo mizo testamente in ekspanzarje ter širjo javnost pustil pri miru, vstal je gospod notar Baš ter se med drugim tudi začel znašati nad našim listom in njegovimi nazori. On počasi prebavlja našo politiko, ker se zmeraj ni pozabil na lansko politično zborovanje v Slov. Bistrici, kjer je gospod Korošec govoril o postopanju štajerskih deželnih poslancev, ker so se isti čas nekateri premalo pokazali med ljudstvom. Po Baševem mnenju se morajo poslanci le podpirati, kadar so izvoljeni. Do te višine političnega naziranja se še žal mi do

danesh nismo povzpeli! G. Bašu tudi ni bilo prav, da je naš list izrekel željo, naj se pri presojevanju slovenskega rodoljubja ravna z razumnikom istotako kakor s kmetom. Če se kmet obsodi, ako bere »Štajerca«, potem se naj obsodi tudi razumnik, ako bere list »Slovenski Narod«, ki istotako razdirajoče in slovenskemu duhu nasprotno upliva na slovenski Štajar. G. Baš s tem našim naziranjem ni bil zadovoljen, kar nam je na vse zadnje deveta briga. Ako mu gre »Slov. Narod« tako v slast, naj ga le čita! Če dopada g. Bašu list, ki kmeta imenuje kmetavzarja in naše ljudstvo nazivlje po večini zabito ljudstvo, ki se v celjskem vprašanju stavi na stališče, ugodno našim narodnim nasprotnikom, ki je vedno rad napadal slovensko, štajersko duhovščino, dobro, potem je to njegova stvar. A tudi mi vemo, kaj nam je storiti.

V tem smislu mu je tudi odgovarjal zadnjič na shodu g. Korošec. Kakor med Baševim, tako je bil tudi med Koroščevim govorom pogosto velik nemir in trušč. Od ene strani se je živo odobraval, od druge zopet burno ugovarjalo. G. Bašu gre zasluga, da je zborovalce ločil na dva tabora, kar gotovo za nadaljni razvoj spodnještajerske politike ne bo ostalo brez posledic. Sokriv jih bo g. dr. Jos. Sernec, ki je pustil govoriti o rečeh, katere niso stale na dnevnem redu. Ko se je v Slov. Bistrici nekoliko iz dobrega namena dotaknilo deželnih poslancev, sklical se je takoj zaupni shod v Maribor in pretakale so se solze zaradi nevarnosti se nahajajoče sloge. Kadar pa je treba udariti po naših listih in naših nazorih, takrat je vsaka priložnost dobrodošla, tudi shod, na katerem bi se po naznanjenem sporedu o takih rečeh ne smelo govoriti. Nam se zdi, da smo dosedaj prepogosto hodili na limanice....

Za spodnještajerske vinogradnike.

Interpelacija drž. posl. dr. Ploja, Robiča, Žičkarja in tovarišev, dne 8. aprila 1902, na poljedelskega ministra.

Kmetiskim posestnikom vinogradov na Spodnjem Štajerskem se godi, kakor obče znano, vsled opustošenja vinogradov po trtni uši, v denarnem oziru skrajno slabo. Nikakor jim ni mogoče, da bi sami iz last-

pozna na roki, blagovolite pogledati. — Na srečo je imel najin prejšnji gospodar toliko dela, da je komaj zadostoval naročilom; stavilo se je ravno več velikih poslopij. — Prepustil nama je torej nekoliko dela od svojega. Bila sva marljiva in groš je rasel na stotak. — Po enem letu, ko nam je Bog dal to-le Marico, vzel si je mož pomočnika, pozneje dva, tri, — in zdaj imamo svojo lastno hišo. Tako naju je Bog blagoslovil. Prišla sem se mu zahvaliti in tu vam oddajem 200 gld. za dve ustanovni maši; za moje roditelje in za rajnega častitega gospoda.

Izveklela je denarnico in položila pred duhovnika dva stotaka.

Duhovnik se je priklonil in gledal s spoštovanjem na njo.

»In sedaj pojdemo, da pokažem svojima hčerkama kočico, koder sem bila rojena, in pa polja ter gozde, kjer sem se trapila, da bi spoznali, da more človek iz siromaštva s poštenostjo in delavnostjo priti do premoženja. Jaz hčerki navajam k delu, častiti gospod, saj ne vemo, kaj jih čaka. Premoženje se lahko zgubi.«

»Sveta resnica, milostiva gospe. Ko bi le vse matere tako govorile in storile!«

To je priprost življenjepis Kočarkove Katrice. Ali bi mogel biti prostejši — življenjepis in življenje?

In vendar zasluži morebiti naslov: Škr-latast cvet.

nega žepa plačevali velike stroške za obnovo-
ljenje okuženih vinogradov in so navezani na brezobrestna državna in de-
želna posojila. Toda ne samo, da le primerno majhen del prošnikov dobi posojila, morajo tudi izbrani prošniki neverjetno dolgo čakati, predno se jim izplača dovoljeno posojilo. Na primer leta 1901 so morali po objavljenih navodilih prošniki vložiti svoje prošnje do konca januarja l. 1901. V mesecu septembru so se potem obvestili, ali se je njih prošnja ugodilo ali ne in takoj so morali podpisati dolžna pisma oziroma vknjižiti dati zastavno pravico za dovoljeno, a še ne izplačano posojilo. — Izplačalo pa se dovoljeno posojilo n. pr. v slatinskem in šmarnskem okraju še do danes ni in se bo to zgodilo še le, kakor nas učijo izkušnje, proti koncu poletja v tekočem letu.

Od dne, ko se vloži prošnja za dovoljenje posojila, do dne, ko se dovoljena svota izplača, preide torej poldrugo leto. Zares, izborna znamenje, kako goreče se skrbi za kmetске posestnike vinogradov, ki so priznani sedaj v najslabšem položaju! Vsled tega je nujno potrebno, da se dovolitev posojila in izplačanje posojila hitreje izvrši, to pa tembolj, ker mora prošnik, ko vloži prošnjo, dokazati, da je že začel vinograd obnavljati, da ima torej takrat že izdatke, katere mora pokriti.

Podpisani stavijo torej na poljedelskega ministra vprašanje: »Ali so mu opisane nedostatnosti znane? Ali ima minister voljo, nemudoma potrebno ukreniti, da se prošnje spodnještajerskih kmetских posestnikov vinogradov za državna in deželna posojila najhitreje rešijo in se dovoljene svote takoj po vknjiženju zastavne pravice izplačajo?«

Veliki nemiri v Belgiji.

Belgija je dobila pred 18 leti katoliško vlado. Socijalni demokrati in liberalci so menili, da se bo dala katoliška vlada odpraviti, ako se razširi volilna pravica. Katoličani so se vdali željam svojih nasprotnikov, ker so si bili v svesti, da njihova pametna načela morajo prodreti tudi pri večini, in privolili so v razširjenje volilne pravice. To se je zgodilo l. 1893. Ta volilna pravica je splošna. Vsak Belgijec, ki ima 25 let in dokaže, da je eno leto bival na istem mestu, je volilec. Nepremično premoženje v vrednosti 2000 frankov ali dokazana renta 100 frankov daje pravico k oddaji dveh glasov, višja izobrazba k oddaji treh glasov. Katoličani se niso motili. Pri vsaki volitvi je večina volilcev glasovala za katoliške kandidate. Za to so liberalci in socijalni demokrati začeli zahtevati sedaj splošno in enako volilno pravico — a samo za moške. Katoličani pa so rekli, ako že mora vladati enakost pri volitvah, dobro, potem naj jo ima vsaki Belgijec, bodisi moškega ali ženskega spola. Sedaj pa je nastal med sociji in liberalci strah in braniti so se začeli take enake in splošne volilne pravice. Najprej so razgrajali v državni zbornici, potem pa so zanesli nemir in upor tudi med ljudstvo, kateremu lažejo, da vlada noče razširiti volilne pravice. Vlada pa je odločno izjavila, da jo hoče razširiti. A vkljub temu hujskajo sociji ljudstvo naprej. Prišli bi radi do vlade, a dokler je katoliška vlada na krmilu, za socijalistično ni prostora. Zato je sedaj njihovo geslo: katoliška vlada mora izginiti, če tudi je k temu treba upora.

Sociji se nadejajo, da dosežejo svoje namene, ako ustavijo delavci po celem državi delo, ako začnejo štrajk. In res se je ta dne 14. aprila pričel. — Delavstvo je oboroženo. Strankarsko vodstvo mu je naročilo 17.000 revolverjev, dinamit se je v teh nemirih že trikrat pojavil tudi v službi socijalne demokracije, a tudi vojaštvo je sklicano; dasi so nekateri upoklicani rezervisti peli uporne

vsak drug dan kladivo. Meni je bil ta človek všeč, četudi se mi ni dobrikal. Kolikokrat sem si mislila, ko so se hoteli mlajši fantje z menoj šaliti: Ko bi bili vi vetroplašči taki kakor je Svoboda!

»Tedad imam čast, z gospo Svobodo občeovati?« uklonil se je gospod župnik z nasmehom.

»Da! — Nekoč mi čisto z jasnega zakliče ljubi Svoboda: „No, Katrica, ali bi se ne možila?“

Zarudela sem, da bi se mu pa ne zdela neumna, odgovorila sem: »Zakaj ne, pa nimam ženina.«

»Ženin stoji pred vami, hočete-li?«

Sklonila sem glavo in molčala.

»No, no — saj niste otrok, vi mi ugajate. Ako sem tudi jaz vam po godu, podajte mi roko — pa se nekako preživimo.« Jaz od nekdan nisem rada delala dolgih okolnostij. Pogledala sem mu v obraz, v oči, podala mu roko in bilo je storjeno. — Pisala sem o tej reči gospodu župniku. Ta mi je sklep odobril, dejal pa je: Gospod Bog je modrejši kakor jaz; idi se z njim posvetovat v cerkev. Ako ti notranji glas reče: Ne — vdaj se. Stori la sem tako. — Vest mi ni pravila ne!

Vzela sva se tedaj, najela si v predmestju malo delavnico in začela v božjem imenu. On je imel 500, jaz 150 goldinarjev. Začetek je bil težaven. Jaz sem mu bila za pomagata, mučila sem se z možem, da mi je postala roka en sam žulj. Še danes se mi

pesmi, vendar je skoro izključeno, da bi se upor razširil tudi med vojaštvo. Trpelo bo skoro gotovo pri tem boju le delavstvo vsled brezvestnosti socijalističnih voditeljev, ki navidezno delavstvo mire, dejanjsko je pa hujskajo. Socijalistiški voditelj Vandervelde je rekel delavcem: «Sila je sedaj pred drugimi razlogi.» Menda ti voditelji vidijo, da je njihova stvar izgubljena, ako se volilna pravica mirnim potom spremeni, za to hočejo s silo vreči katoliško vladno še pred novimi volitvami, ki se vrše dne 25. maja. Nevarno igro igrajo socijalni demokrati v Belgiji, in kakor že večkrat, utegne vse to biti le na korist resni, za ljudstvo dejanski delujoči katoliški stvari, saj velik del zapekljenih množic v takih trenutkih socijalne voditelje še le prav spozna. Na ulico hočejo postaviti postavodajo, s silo doseči vladno. A težko, da se jim bo posrečilo!

Vlada tudi ne spi, ampak je storila vse, da izključi presenečenja. Vlada se je odločila, da se ne uda upornemu pritisku, in njen odločni nastop odobrujejo vsi prijatelji reda. Državni zbor mora tudi naprej zborovati svobodno, da odloči glede splošne enake volilne pravice. Nemirno gibanje se razširja po vsej deželi. Vlada je sporočila socijalističnim voditeljem, da bo vojaštvo streljalo, ako bodo množice kalile red. Železniške družbe so se preskrbele za zadostno zalogo premoga, torej v tem oziru splošna stavka ne bo uplivala.

V glavnem mestu Bruselju in drugih mestih po deželi so že začeli veliki nemiri. V Lüttichu je 2000 oseb hodilo po mestu ter priredilo demonstracije pred ječo in pred «Ljudskim Domom», kjer je več govornikov srdito govorilo proti vladi in pozivalo k splošni stavki.

V Gentu so nekateri demonstrantje zasmehovali iz Bruslja se vrnivše katoliške poslance, v Amsterdamu pa so bile velike manifestacije za vladno in proti soc.-demokratom.

V Bracquegnies (Bassindoe Centre) so demonstrantje metali kamenje na orožnike, ki so odgovorili s strelji iz revolverjev. Nastala je pravcata bitka. Orožniki so se morali umakniti. Eskadron vojakov je razpršil demonstrante, ki so klicali slava vojski in splošni volivni pravici.

Na postaji Houdeng Goegnies je 4000 stavkajočih delavcev hotelo prijeti vlamske delavce, ki delajo v okoliskih jamah. Orožništvo je zaprlo izhode in dobilo za to točo opeke. Lovci na konjih so pregnali demonstrante. Veliko število ranjenecv so prenesli v bližnje hiše. Tudi neka deklica je ustreljena, ranjenih je tudi mnogo otrok in žena.

V Bruslju krožijo po mestu kavalerijske patrulje. Pri zadnji demonstraciji v Rue de Minimes v Bruslju je bilo oddanih 100 strellov. Ves mestni oddelek, kjer se nahaja «Ljudski Dom», je v upor. Zupan je izdal oklic, s katerim prepoveduje gručo po ulicah.

Med rezerviste razdeljujejo soc.-dem. rudeče listke s podpisom žene socijalističnega vodje Denisa. Na teh listkih se vojake poziva v slučaju vstaje streljati med demonstrante. Ko je na Bruselskem kolodvoru postaje načelnik nekega razdeljevalca takih listov prijel, so se vojaki zanj potegnili.

Po Bruslju je pobitih mnogo oken. Socijalisti streljajo v kavarne in prodajalnice. Nemško šolo so demonstrantje poskušali zažgati. Iz «Ljudskega Doma» je policija pregnala 1000 soc. dem., ker so iz «Doma» streljali na policijo. Po deželi čete oboroženih delavcev vamljajo v tovarne in silijo v stavko.

Vlada se je odločila, da sedaj mora začeti vojaštvo odločno nastopati. 35.000 vojakov je pripravljenih, da prepreči vsak poskus upora. Bati se je, da se začnejo sedaj krvavi dnevi. Vojaštvo ima jako stroga povelja. To vedo tudi vodje socijalistov, za to se jim pozna že nekoliko, da se hočejo umikati. Vlada pozna resnost položaja in je na vse pripravljena.

Kralj je v velikem strahu. Kraljevo palačo in razne druge palače straži vojaštvo. Zadnja poročila pravijo, da je kralj iz glavnega mesta odpotoval v Ostende, ker se boji velikih nemirov.

Državni zbor.

Dunaj, 16. aprila 1902.

Ropot v zbornici.

Dne 9. aprila t. l. so vsenemški prusaški poslanci pokazali svojo grozno nestrpnost nasproti Slovanom na nečuten način. Proračunski odsek je nasvetoval zbornici, naj sprejme sledeči predlog: Vlada se pozivlje, da napravi dve obrtni šoli na Češkem, in sicer eno nemško v mestu Egger, drugo češko v Budejevicah. Proti temu predlogu so se pa vzdignile vse nemške stranke, tudi katoliška stranka. Nemci namreč trdijo, da Budejevice so nemško mesto; to pa nikakor ne sme obveljati, da bi se po češki šoli nemško mesto poslovanilo. (Toda poslušajte: po zadnjem ljudskem štetju se nahaja v Budejevicah 24.000 Čehov, a 15.000 Nemcev!) Nastala je velika nevarnost, da se vtegne razbiti državni zbor, če se predlaga nasvet proračunskega odseka. Načelniki nemških klubov so sklenili, naj se nasvet proračunskega odseka spremeni tako-le: Vlada naj ustanovi nemško obrtno šolo v Eggerjevem, češko pa v Budejeviškem okraju. Čehi so v svoji popustljivosti bili tudi s tem predlogom, ki ga je vložil dr. Ploj, zadovoljni. Kaj pa so storili Nemci? Ti so izjavili: «Tako dolgo, dokler ne zgine slovensko-nemška gimnazija iz Celja, tako dolgo ne dovolimo nobene nove slovanske šole.» Zahtevali so toraj ti prenapetneži: naj se glasuje dvakrat in sicer enkrat za nemško obrtno šolo v Eggerju, drugokrat za češko v Budejeviškem okraju. Računali so tako-le: Če se v enem in istem nasvetu glasuje o obeh šolah skupaj, se bo brez dvoma razun nemške dovolila tudi češka šola. Če se pa glasuje za vsako šolo posebej, se bo nemška šola sprejela, češka pa odbila. Ko je toraj zbornični predsednik izjavil, da se bo glasovalo skupno o obeh šolah, so začeli grozovito rjevati prusaški poslanci, tako da je predsednik vprašal zbornico, je-li ona pritrdi njegovemu nasvetu zastran tega glasovanja. Velika večina zbornice je sprejela predsednikov nasvet. Vsled tega so bili pa prusaški poslanci strahovito razburjeni: začeli so kričati, žvižgati, razbijati po klopih, da se ni razumela nobena beseda predsednikova. Ta ropot je trajal četrte ure. Slednjič planejo prusaški poslanci k predsednikovi mizi, razbijajo po njej, lro zgrabi za njegov zvonec, tolče z njim po mizi ter ga vrže v steno ravno mimo predsednikove glave, da se razbije na 2 kosa. Slednjič naznani predsednik, da seja preneha za pol ure. Med tem so se vršila pogajanja med strankami. Pretekla je pa cela ura, preden se vrne predsednik in zopet sejo otvori. Reče: «ker imamo glasovanje po imenih, pa je že ura pozna, sklenem današnjo sejo.» (Ura še pa nikakor ni bila tako pozna; kazalo je na 3/46). Ko bi bil resnico govoril, bi bil moral reči: «Poslanec Schönerer mi ne dovoli, da bi se smela današnja seja nadaljevati; zato se mu moram ukloniti in ubogati tega prusaškega generala.» Nato je prečital prusaški poslanec dr. Bareuther sledečo izjavo: «Ker ni hotel zbornični predsednik storiti po naši volji, smo prijeli za to ostro orožje, katerega pa nismo sukali proti njemu.» Res to ostro orožje obstrukcije so sukali prusaški poslanci proti večini zbornice, osobito tudi proti nemško-narodni stranki, ki je vprvič dovolila, da se naj ob enem glasovanju sprejmeta obe šoli: nemška in češka. Dan pozneje, 10. aprila, se je toraj glasovalo o skupnem predlogu obeh šol. Vsenemški poslanci pod vodstvom Schönererja so se odtegnili glasovanju; izhodno nemški pod Wolfom so pa ostali v zbornici in glasovanje motili z kričanjem. Predlog dr. Ploja, (da se ustanovi obrtna šola za Nemce v Eggerjevem, za Čeha v

Budejeviškem okraju) se je sprejel z 222 glasovi proti 66 glasovi. S tem je bila ta stvar rešena.

Šola za pletarstvo v brežiškem okraju.

Razni poslanci so zahtevali še mnogo drugih obrtnih šol za svoje kraje. Zbornica je sprejela v seji 9. aprila tudi ta-le predlog proračunskega odseka: «4. resolucija. Vlada se pozivlje, da prevdari vstanovitev pletarske šole v brežiškem okraju (predlog Žičkarja in tovarišev)»; o veliki važnosti te šole je «Slov. Gospodar» že večkrat pisal.

Jako obsirni članek o tej zadevi je pa priobčil v «Slovenskem Listu», št. 12, z dne 22. marca 1902 g. dr. Karol Pečnik v Aleksandriji (Egipet). — Lepši dobiček, kakor ga imajo prizadete občine brežiškega okraja zdaj, ko prodajajo vrbove šibice Lahom, bojo vsled razmer, katere popisuje imenovani dr. Pečnik, imele potem, če Slovenci sami pletemo jerbace in jih prodajamo sami naravnost v Egipet. Zdaj smo tako pametni, da prepuščamo ves dobiček Italijanom. Ti pokupijo naše šibe za slepo ceno, spletejo jerbace ter jih dobro prodajo v Aleksandriji in drugod. Slovenci smo pač dobre duše, ves dobiček prepuščamo ptujcem! Pa še sami ne znamo plesti iz domačega protja raznih korbic za domačo rabo, temveč jerbace kupujemo na ptujem za drag denar. Imamo toraj dvojno škodo.

Prebivalci brežiškega okraja! Ganite se no! Zdaj je vlada po sklepu državnega zbora prisiljena, Vam ponuditi primeren zaslužek in dobiček. Če si sami privoščite kaj dobrega, ne bote dolgo premišljevali, ali bi se naj napravila pletarska šola za Vaš okraj ali ne. Pričakujemo, da brežiški okrajni zastop v roke vzame to občeekoristno zadevo ter vkrene takoj potrebne korake. Občina Mihalovec je v tem obziru pred nekim časom predložila državnemu zboru posebno prošnjo.

Razprava o ljudskem šolstvu

se je začela v zbornici dne 10. aprila in se utegne končati 16. aprila. Prvi je govoril vsenemški poslanec Schreiter, ki je očital naučnemu ministru, da pusti preganjati učitelje, trdil, da po deželah, kjer so imeli grozni klerikalci šolstvo v svoji oblasti, je bilo največ hudodelstev; zahteval, da se mora nadaljevati boj proti klerikalizmu in proti Rimu. Nemški narodnjak Drexel je za 7letno šolsko obiskovanje. Čeh Reichsstadter se pritožuje radi ponemčevanja čeških otrok na Dunaju. Pripoveduje, da je 31. decembra 1901 prosilo 2972 očetov za svojih 5044 čeških otrok, ki so dolžni obiskovati šolo, za češke ljudske šole; toda odgovora ni nobenega. Hrvat Perić se pritožuje proti nemški vojaški šoli v Zadru, proti laškim šolam, katere ustanavlja «lega nazionale» po Dalmaciji in po Albaniji. Albanije se pa hoče polastiti laško kraljestvo, namesto da stori v tem obziru pravočasno Avstrija svojo dolžnost. Govornik svari vladno, naj ne draži hrvatskega ljudstva v Dalmaciji s tem, da taisto ponemčuje in poitaljančuje. V seji 11. aprila je zahteval katoliški poslanec Schrott med velikim hrupom od strani socijalnih in prusaških poslancev, naj se šolska mladina poučuje in izgojuje v krščanskem duhu. Če se to zgodi, potem bo ljudstvo tudi domoljubno in vdano svojemu vladarju. Socijalni demokrat Seitz se je ustavljal z vso močjo tej zahtevi in surovo napadal osobito krščanske socijalce, ki imajo v Nižji Avstriji, posebno še na Dunaju šolstvo v svoji oblasti ter preganjajo učitelje, ki pripadajo rdečkarjem in prusakom. Očita dr. Lueggerju, da mu mora vsak učitelj obljubiti, preden dobi učiteljsko službo, da ne bo nikdar mokrač ali Schönererjanec. (Dr. Luegger, ki je sedel prav blizu Seitzu, odgovarjal je glasno: »čisto prav!«) Seitz je navajal mnogo izrekov sv. pisma starega in novega zakona, ki se nahajajo v katekizmu